

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S. L.**, so sídlom c/o U. L. O. S., S.S. S. W. D.D., V. B., IČO: X., zastúpeného JUDr. J. T., advokátom, R., B., proti žalovanej: **T. B., akciová spoločnosť**, H., B., IČO: X., zastúpenej Mgr. J. P. L., S., B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobcu: **JUDr. M. T.**, Z., B. B., správkyni konkurznej podstaty úpadcu D., a. s., „v konkurze“, U., B. B., IČO: 36 039 187, **o zaplatenie 5.305.018,68 eur** (159.818.992,63 Sk) **a 444.194,12 eur** (13.381.792,14 Sk) **s príslušenstvom**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 52Cb/36/2000, o dovolaní JUDr. M. T., správkyni konkurznej podstaty úpadcu D., a. s., „v konkurze“, U., B. B., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Obo/145/2008-782 z 31. októbra 2008, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie odvolacieho súdu **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvého stupňa, uznesením č. k. 52Cb/36/2000-427 z 19. apríla 2004, pripustil, aby z konania vystúpil žalobca D., a. s., U., B. B., IČO: X., a aby na jeho miesto vstúpil S. L., so sídlom c/o U. L. O. S., S.S. S. W. D.D., V. B., IČO: X.. Takto rozhodol na základe návrhu spoločnosti S. L., V. B., podaného 27. decembra 2002, ktorým žiadala pripustiť zámenu účastníka konania na strane žalobcu z dôvodu postúpenia žalovanej pohľadávky zo spoločnosti D., a. s., B. B., na spoločnosť S. L., V. B., Zmluvou o postúpení pohľadávky z 28. januára 2002. Po zistení, že v danej veci po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod práv, súd prvého stupňa návrhu na

zámenu vyhovel a vydal uznesenie o pripustení zámeny účastníka konania na strane žalobcu v súlade s § 92 ods. 2 a 3 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením č. k. 6Obo/145/2008-782 z 31. októbra 2008, odmietol odvolanie vedľajšieho účastníka na strane žalobcu (JUDr. M. T., správkyňa konkurznej podstaty úpadcu D., a. s., „v konkurze“, U., B. B.) proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o pripustení zámeny účastníka na strane žalobcu podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP ako podané neoprávnenou osobou. Odôvodil ho tým, že správkyňa konkurznej podstaty úpadcu D., a. s., JUDr. M. T., bola do konania pripustená ako vedľajší účastník na strane žalobcu až uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 52Cb/36/2000-598 z 13. marca 2007. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 3. mája 2007. Ako vedľajší účastník na strane žalobcu preto nemohla účinne podať odvolanie proti napadnutému rozhodnutiu z 19. apríla 2004, keďže v čase, kedy uznesenie o pripustení zámeny žalobcu nadobudlo právoplatnosť, odvolateľka nebola ani účastníčkou konania a jej odvolacia lehota je limitovaná odvolacou lehotou účastníka. Odvolací súd súčasne poznamenal, že vedľajší účastník nemôže podať odvolanie proti vôli účastníka, ktorého v konaní podporuje. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, nakoľko mu žiadne v odvolacom konaní nevznikli.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala JUDr. M. T. dovolanie tvrdiac, že odvolací súd pôvodnému žalobcovi v zmysle § 237 písm. f) OSP svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom. Dovolacím petitom sa domáhala zrušenia uznesenia odvolacieho súdu a vrátenia mu vecí na ďalšie konanie. Súčasne podala návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

V dovolaní namietla nesprávny postup súdu prvého stupňa pri doručovaní uznesenia o pripustení zámeny účastníka na strane žalobcu (č. l. 427), keď ho doručoval právnomu zástupcovi pôvodného žalobcu JUDr. J. V., CSc., hoci správne ho mal doručiť jej, ako správkyňi konkurznej podstaty úpadcu D., a. s., keďže na majetok pôvodného žalobcu bol 8. 1. 2004 vyhlásený konkurz, a z tohto dôvodu prišlo v zmysle § 14 ods. 1 písm. h) ZKV k zániku úpadcovho plnomocenstva udeleného 29. 5. 2002 komerčnému právnikovi JUDr. J. V., CSc. K riadnemu doručeniu predmetného uznesenia pôvodnému žalobcovi prostredníctvom jeho správkyne konkurznej podstaty došlo až dňa 9. 6. 2008 na základe jej výslovnej žiadosti.

Citujúc ustanovenie § 201 OSP, poukázala na vadu rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúcu v tom, že uznesenie prvostupňového súdu o pripustení zámeny účastníka konania na strane žalobcu (č. 1. 427) obsahuje nesprávne poučenie o neprípustnosti podať proti nemu odvolanie. V zmysle § 204 ods. 2 OSP mala preto za to, že odvolanie proti nemu podala v lehote, t. j. do troch mesiacov od jeho doručenia (doručené jej bolo dňa 9. 6. 2008 a odvolanie proti nemu podala dňa 9. 9. 2008). Tvrdila, že po doručení uznesenia prvostupňového súdu o pripustení zámeny účastníka na strane žalobcu je jedinou osobou oprávnenou konať v mene pôvodného žalobcu, preto išlo o odvolanie pôvodného žalobcu, nie o odvolanie vedľajšieho účastníka na strane žalobcu, ako to, podľa nej nesprávne, vyhodnotil odvolací súd, keď ňou podané odvolanie odmietol ako podané neoprávnenou osobou – správkyňou konkurznej podstaty D., a. s., JUDr. M. T., ako vedľajšou účastníčkou na strane žalobcu.

Dovolateľka v dovolaní uznala, že v čase podania odvolania proti prvostupňovému uzneseniu z 19. 4. 2004, ktoré podala 9. 9. 2008, bola vedľajšou účastníčkou na strane žalobcu. Vytkla však odvolaciemu súdu opomenutie tej skutočnosti, že v danom čase bola zároveň jedinou osobou oprávnenou podať odvolanie voči predmetnému uzneseniu súdu prvého stupňa o pripustení zámeny účastníka na strane žalobcu v mene pôvodného žalobcu. Splnenie podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP vzhľadla práve v automatickom konštatovaní odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania z dôvodu, že odvolateľom je v danom prípade vedľajší účastník na strane žalobcu ako osoba neoprávnená na odvolanie, bez tohto, aby si uvedomil, že súčasne tá istá osoba (JUDr. M. T.) je v danom čase jedinou osobou oprávnenou podať odvolanie v mene pôvodného žalobcu (D., a. s. v konkurze). V tom videla odňatie možnosti pôvodnému žalobcovi podať v zákonnej odvolacej lehote riadny opravný prostriedok proti prvostupňovému uzneseniu.

Upriamila pozornosť na to, že v danom prípade sa jedná o zvláštnu procesnú situáciu, kedy v čase, keď pôvodný žalobca prostredníctvom svojej správkyne konkurznej podstaty podal v zákonnej lehote odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa z 19. 04. 2004 o pripustení zámeny účastníka, bol zároveň v osobe správkyne konkurznej podstaty jeho majetku aj vedľajším účastníkom na strane žalobcu na základe rozhodnutia súdu o vstupe vedľajšieho účastníka do konania, ktoré bolo vydané po vydaní uznesenia prvostupňového súdu o pripustení zámeny účastníka, avšak zároveň pred uplynutím lehoty na odvolanie

pôvodného žalobcu voči predmetnému uzneseniu. V ďalšej časti dovolania poukázala na vady rozhodnutia prvostupňového súdu, za ktoré pokladá najmä nerešpektovanie ňou tvrdenej absolútnej neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky z 28. 01. 2002.

K dovolaniu JUDr. M. T. sa podaním z 14. januára 2009 vyjadril žalobca. Konanie dovolateľky označil za obštrukčné. Poukazujúc na správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, navrhol dovolanie odmietnuť, resp. zamietnuť.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

O dovolaní JUDr. M. T. rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, uznesením č. k. 1ObdoV/1/2009-823 z 28. februára 2011 tak, že dovolanie vedľajšieho účastníka na strane žalobcu odmietol s poukazom na ustanovenie § 243b ods. 5 veta prvá OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Konštatoval jeho neprípustnosť podľa § 239 OSP a neexistenciu väd konania podľa § 237 OSP, či už namietaných (§ 237 písm. f/ OSP), alebo nenamietaných (§ 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ OSP). O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 243b ods. 5 veta prvá OSP, tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal s odôvodnením, že úspešnému žalovanému v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Dovolací súd zistil neexistenciu dovolateľkou namietnutej vady, ktorá by vykazovala znaky vady konania tak, ako ju má na mysli ustanovenie § 237 písm. f) OSP. Akceptoval však jej názor o tom, že v danom prípade sa jedná o netypickú procesnú situáciu.

Na margo toho uviedol, že objektívne je zo spisového materiálu skutočne zjavné, že v čase, keď pôvodný žalobca (D., a. s. v konkurze) prostredníctvom svojej správkyne konkurznej podstaty JUDr. M. T. podal odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa o pripustení zámeny účastníka konania na strane žalobcu z 19. 4. 2004 (č. l. 427) v zákonnej lehote (t. j. do troch mesiacov od jeho doručenia pôvodnému žalobcovi prostredníctvom správkyne konkurznej podstaty, pretože obsahovalo nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné v zmysle § 204 ods. 2 OSP) dňa 9. 9. 2008 (č. l. 718 – 725) /uznesenie súdu prvého stupňa č. l. 427 jej bolo riadne doručené až dňa 9. 6. 2008 – doručenka na č. l. 710 na základe jej žiadosti o jeho doručenie zo dňa 26. 5. 2008 – č. l. 708, a odvolanie proti nemu podala 9. 9. 2008 odovzdaním na poštovú prepravu/, bola zároveň v osobe správkyne

konkurznej podstaty jeho majetku aj vedľajšou účastníčkou na strane žalobcu na základe uznesenia prvostupňového súdu o jej vstupe do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalobcu, t. j. na strane S. L., V. B., z 13. 3. 2007, právoplatného 3. 5. 2007 (č. l. 598). Poznámene, že toto uznesenie súdu prvého stupňa o pripustení vstupe JUDr. M. T. – správkyne konkurznej podstaty pôvodného žalobcu do konania ako vedľajšej účastníčky na strane nového žalobcu (č. l. 598), bolo vydané po vydaní uznesenia prvostupňového súdu o pripustení zámene účastníka na strane žalobcu (č. l. 427), avšak zároveň pred uplynutím lehoty na podanie odvolania pôvodného žalobcu voči uzneseniu o pripustení zámene účastníka na strane žalobcu (č. l. 427).

Námietku dovolateľky týkajúcu sa nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri doručovaní uznesenia o pripustení zámene účastníka na strane žalobcu (č. l. 427), vyhodnotil ako nemajúcu pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle vytknutej vady podľa § 237 písm. f) OSP opodstatnenie, nakoľko pochybenie súdu prvého stupňa pri doručovaní tohto uznesenia bolo konvalidované, keď si prvostupňový súd túto chybu uvedomil a na základe žiadosti dovolateľky zo dňa 26. 5. 2008 (č. l. 708) doručil uznesenie o pripustení zámene účastníka na strane žalobcu (č. l. 427) správne pôvodnému žalobcovi prostredníctvom nej, ako jeho správkyne konkurznej podstaty, dňa 9. 6. 2008, čo nepochybne vyplýva z pokynu súdu zažurnalizovaného na č. l. 710, ako aj z doručky pripnutej na ňom. Keďže na základe tohto doručenia následne podal pôvodný žalobca včas odvolanie proti nemu (č. l. 718 – 725), ktorým sa odvolací súd zaoberal a neodmietol ho pre jeho oneskorené podanie, nemožno súhlasiť s tým, že už toto chybné doručovanie malo za následok odňatie možnosti pôvodnému žalobcovi konať pred súdom spočívajúce v odňatí jeho možnosti podať v zákonnej odvolacej lehote riadny opravný prostriedok proti prvostupňovému uzneseniu. V tejto súvislosti dovolací súd poznámene, že napriek riadnemu doručeniu predmetného uznesenia súdu prvého stupňa pôvodnému žalobcovi až 9. 6. 2008, musel mať tento, resp. osoba oprávnená v jeho mene konať – jeho správkyňa konkurznej podstaty, vedomosť o tomto uznesení o pripustení zámene na strane žalobcu (č. l. 427) minimálne pred 11. 9. 2006, pretože v tento deň podala na súd prvého stupňa návrh na zámenu účastníka konania na strane žalobcu späť zo S. L., V. B., na pôvodného žalobcu, resp. v prípade nevyhovenia návrhu na zámenu, žiadala svoje pripustenie do konania ako vedľajšej účastníčky na strane žalobcu (návrh na č. l. 560), o ktorom prvostupňový súd rozhodol uznesením z 13. 03. 2007 (č. l. 598).

Pozornosti dovolacieho súdu neuniklo, že dovolateľka sama v dovolaní uznala, že v čase podania odvolania proti prvostupňovému uzneseniu o pripustení zámény účastníka na strane žalobcu z 19. 4. 2004 (č. 1. 427), ktoré podala 9. 9. 2008 (č. 1. 718 – 725), bola vedľajšou účastníčkou na strane žalobcu podľa uznesenia súdu prvého stupňa z 13. 03. 2007, právoplatného 03. 05. 2007 (č. 1. 598). Preto vyhodnotil jej námietku o tom, že je oprávnená podať odvolanie proti uzneseniu o pripustení zámény účastníka na strane žalobcu ako správkyňa konkurznej podstaty pôvodného žalobcu, ako rozpornú s tým, že procesne je vedľajšou účastníčkou od 03. 05. 2007, t. j. odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia súdu prvého stupňa o jej pripustení do konania ako vedľajšej účastníčky na strane žalobcu z 13. 03. 2007 (č. 1. 598). S poukazom na § 154 ods. 1 OSP v nadväznosti na § 167 ods. 2 OSP, podľa ktorého je pre rozhodnutie rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, dovolací súd ozrejmil, že v čase vyhlásenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, t. j. 31. 10. 2008, bola správkyňa konkurznej podstaty pôvodného žalobcu JUDr. M. T. v procesnom postavení vedľajšej účastníčky na strane žalobcu. Preto vyhodnotil za správne rozhodnutie odvolacieho súdu o odmietnutí jej odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP ako podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Predmetné uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, č. k. 1ObdoV/1/2009-823 z 28. februára 2011 napadla sťažnosťou na Ústavnom súde Slovenskej republiky JUDr. M. T., správkyňa konkurznej podstaty úpadcu D., a. s. „v konkurze“ (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpená advokátom JUDr. T. K., Advokátska kancelária, H., B. B., a namietala ňou porušenie jej základného práva na súdnu ochranu a vlastníť majetok podľa čl. 46 ods. 1, č. 48 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

O jej sťažnosti rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č. k. II. ÚS 400/2011-40 z 11. októbra 2012 tak, že:

1. vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;
2. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1ObdoV/1/2009-823 z 28. februára 2011 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie;

3. sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia v sume 396,61 eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. T. K. do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu;
4. sťažnosti sťažovateľky vo zvyšnej časti nevyhovel.

Ústavný súd SR vo svojom náleze prisvedčil najvyššiemu súdu, že v čase, keď úpadca, ako pôvodný žalobca, prostredníctvom sťažovateľky, ako správkyne konkurznej podstaty, podal odvolanie proti uzneseniu krajského súdu z 19. 04. 2004 o pripustení zámeny účastníka konania na strane žalobcu, bola sťažovateľka, ako správkyňa konkurznej podstaty, považovaná za vedľajšieho účastníka na strane žalobcu v zmysle uznesenia z 13. 03. 2007. Toto uznesenie bolo vydané síce po vydaní uznesenia o pripustení zámeny účastníka na strane žalobcu, avšak zároveň pred uplynutím lehoty na podanie odvolania úpadcu, ako pôvodného žalobcu, proti tomuto uzneseniu. Konštatoval, že nakoľko sa s týmito závermi stotožnila aj sťažovateľka, sú medzi účastníkmi konania nesporné.

Naproti tomu, ako sporný sa javil ústavnému súdu ďalší záver najvyššieho súdu, podľa ktorého námietka sťažovateľky týkajúca nesprávneho postupu krajského súdu pri doručovaní uznesenia o pripustení zámeny účastníka nemá pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle vytknutej vady podľa § 237 písm. f) OSP opodstatnenie, lebo pochybenie krajského súdu pri doručovaní uznesenia sa konvalidovalo tým, že krajský súd uznesenie doručil úpadcovi, ako pôvodnému žalobcovi, a to prostredníctvom sťažovateľky, pričom podané odvolanie nebolo odmietnuté ako oneskorené. Najvyšší súd preto nesúhlasil ani s tým, že by už toto pôvodné chybné doručovanie malo za následok odňatie možnosti úpadcovi, ako pôvodnému žalobcovi, konať pred súdom tým, že by sa mu odňala možnosť podať v zákonnej lehote riadny opravný prostriedok.

V náleze ústavný súd uviedol, že už na prvý pohľad je zrejmé, že o vedľajšom účastníctve sťažovateľky v konaní je možné uvažovať iba v prípade, ak pôvodný žalobca (za ktorého teraz koná sťažovateľka ako správkyňa konkurznej podstaty) stratil svoje postavenie žalobcu. Sťažovateľka totiž nemôže byť súčasne žalobkyňou, ale aj vedľajším účastníkom v tom istom súdnom konaní.

Z uvedeného dôvodu pokladal za neakceptovateľnú a protirečivú právnu konštrukciu najvyššieho súdu, podľa ktorej sťažovateľku bolo treba pri doručovaní uznesenia krajského

súdu z 19. 04. 2004 považovať za žalobkyňu, avšak pri rozhodovaní o jej odvolaní sa už malo vychádzať z toho, že je vedľajším účastníkom, ktorý nie je oprávnený podať odvolanie.

Za osobitej procesnoprávnej situácie, ktorá vznikla nesprávnym postupom krajského súdu pri doručovaní uznesenia z 19. 04. 2004, bolo treba vychádzať nielen pri doručovaní uznesenia sťažovateľke, ale aj pri rozhodovaní o odvolaní proti nemu z toho, že sťažovateľka koná v mene úpadcu ako pôvodného žalobcu. Znamená to nielen to, že odvolanie, ktoré podala, bolo včasné, ale aj to, že išlo o odvolanie oprávneného subjektu, o ktorom sa malo meritórne konať a rozhodnúť.

Vo svetle uvedeného sa záver najvyššieho súdu, podľa ktorého dovolanie opierajúce sa o ustanovenie § 237 písm. f) OSP bolo neprípustné pre nenaplnenie tejto skutkovej podstaty, javil ústavnému súdu ako arbitrárny a ústavne neudržateľný, pretože vo svojich dôsledkoch znamená popretie samej podstaty základného práva na súdnu ochranu vo vzťahu k právu na prístup k odvolaciemu súdu. Konštatoval preto, že došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu) a s odkazom na ustanovenia § 56 ods. 2 vety prvej a ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, zrušil uznesenie NS SR č. k. 1ObdoV/1/2009-823 z 28. februára 2011 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Súčasne vyslovil, že v ďalšom bude povinnosťou najvyššieho súdu riadiť sa právnym názorom ústavného súdu. Sťažovateľku bude treba do meritórneho rozhodnutia o odvolaní proti uzneseniu krajského súdu v 19. 4. 2004 považovať za žalobkyňu. Ak bude jej odvolaniu vyhovené, potom i naďalej bude mať procesné postavenie žalobkyne. V opačnom prípade bude prichádzať do úvahy status vedľajšieho účastníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), rozhodujúc opätovne vo veci po zrušujúcom náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 OSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 ods. 1 OSP v spojení s § 237 písm. f) OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu riadiac sa pritom právnym názorom ústavného súdu obsiahnutým v jeho náleze, a dospel k záveru o opodstatnenosti dovolania JUDr. M. T. z dôvodov uvedených v náleze ÚS SR, na ktoré v podrobnostiach odkazuje. Preto v súlade s ustanovením § 243b ods. 2 veta prvá OSP dovolaním napadnuté uznesenie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, č. k. 6Obo/145/2008-782 z 31. októbra 2008 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude povinnosťou odvolacieho súdu meritórne rozhodnúť o odvolaní JUDr. M. T. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 52Cb/36/2000-427 z 19. apríla 2004, v intenciách dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 veta druhá OSP), pričom je treba riadiť sa názorom ústavného súdu vysloveným v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 400/2011-40 z 11. októbra 2012, v zmysle ktorého je potrebné odvolateľku považovať až do meritórneho rozhodnutia o predmetnom odvolaní za žalobkyňu. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia OSP).

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát jednohlasne.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 26. marca 2013

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.